

Szerkesztői iroda:
Nagyenyeden
A KIADÓHIVATALBAN
horá
lap szellemi részét illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wokál János könyvkereskedése
horá
az előfizetések és hirdetések
bérmentesen küldendők.
Kéziratok nem adtnak vissza.

KÖZÉRDEK

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz horáda vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt.
félre . . . 2 frt.
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr
Bélyegdíjért külön 30 kr
yilttér sora 15 kr.

A „Közérdek” olvasóihoz.

A 1891-ik évvel lapunk X-ik évfolyama indul meg, tovább küzdeni azt a nemes feladatot, melyet megindításakor maga elébe tűzött. Az olvasók közül azok, kik a nagy városi lapokat gazdag tartalommal, napról-napra változó tárgyaival, aránylag jutányos áron megszerezhetik, általában erős kritikát gyakorolva, magas igényeket formálnak a vidéki kisebb lapokkal szemben is, alig ha gondolnak arra, hogy mennyi küzdelemmel és gondnal lehet egy ily lap fenntartását eszközölni. A vidéki lap szerkesztősege és kiadója egyáltalában lemond dus jövedelem hiányában azon anyagi előnyökről, melyek a fővárosi lapok szerkesztőit s kiadóit megfelelő jólétebe helyezik; megelégednek azzal, ha a lap kiadása veszteséggel nem jár. A jól fizetett s ennél fogva bőven kínálkozó rendes munkatársak helyett az önkéntesen vállalkozó, magukat le nem kötő cikkipírók és levelezők buzgalma tölti be a vidéki lap hasábjait.

Hetenként jelenve meg: ritkán van alkalma azonnal oly tárgyakhoz szólani, melyek a nap főeseményeit s csak pár napig tartó érdeklődés tárgyát képezik. A politikai kérdések ki vannak zárva keretéből, tehát a vitára, eszmecserére, az érdeklődés felkeltésére legháladosabb eszméket nem tárgyalhatja, s így kénytelen többnyire socialis, vagy közgazdasági nézeteknek adni helyt oly esetben, midőn a lap körébe eső vidék helyi érdekei és ügyei nem kínálkoznak alkalmas tárgyul.

Mindaz, mi a vidéki lapok fenntartását a fennebb vázlatosan jelzett viszonyok közt nehezíti, sújtja igen természetesen a „Közérdek” szerkesztőseget és kiadóját is. Nem panaszkodunk e

jelenség felett, mert részben jelölhetjük közönségünk szélesebb körre terjedő, nagyobb szabásu, általános kérdések iránti fokozott figyelmének, mely gyorsan szeret tudomást venni a közélet napi eseményeiről. Ámde úgy véljük, hogy a „Közérdek”-nek s a hozzá hasonló kötelezettseget teljesítő lapoknak is meg van létjogosultságuk. Körünkben is fejlődik, és teremt az élet; a felmerülő szükségletek szerint új és új kérdések merülnek fel a közigazgatás, a közgazdaság, a tanügy, a társadalmi élet, a közjótékonyosság, az egyleti szervezkedés terén; fel kell keresnünk a mult oly gyorsan tova tűnő emlékeit, felújítani eseményeit, hogy részben követendő, részben kerülendő például, minden esetben pedig tanulsággal szolgáljanak. Bármennyire aszimilálódik hazarészünk, még is marad számos oly viszony, melynek különlegessége bennünket érdekel s ha nem is hozhatjuk napról napra az események tömegét válogatás nélkül, — hétről hétre legalább feltűnethetjük az életet azon nyilvánulásaiban, a mint vármegyénk határai között feltűnve látjuk. Ily lap azonban legjobban csak úgy felelhet meg feladatának, ha a szerkesztősegek legfőbb munkatársra maga az olvasó közönség. Nem is panaszkodunk az érdeklődés hiány miatt, sőt teljes elismeréssel és köszönettel tartozunk mind azoknak, kik lapunk céljait átértve, nemes buzgalommal támogattak, mit jövőben még fokozottabb mértékben remélünk elérni. Másfelől azonban az anyagi pártolásra is kérjük t. olvasóinkat. Lapunk ára oly olcsó, előfizetési feltételei annyira kedvezők, hogy kisebb jövedelmű megyei család is évnegyedes részletekben könnyen fedezheti.

A ki 1891. egész évre öt új előfizetőt gyűjt, annak lapunk kiadója díjtalanul küldi meg

a lapot. Rendes levelezőinknek tisztelet példánnyal szolgálunk.

A „Közérdek” szerkesztősege:

Dr. Magyarai Károly. Török Bertalan.

A „Közérdek” előfizetési ára:

Egész évre	4 frt.
Félre	2 frt.
Negyed évre	1 frt.

Az előfizetések a „Közérdek” kiadóhivatalába Wokál János könyvkereskedő és nyomdatulajdonoshoz küldendők.

Búcsu az 6 évtől.

Influenzával kezdődött, árvizeket hozott, a közélet legnagyobbjait ragadta el, szóval emlékeztetés év marad. És mégis bizonyos fájó érzéssel búcsuzunk el a mult évtől, talán azon közönséges, emberi érzés nyomása alatt, mely az érezhető, tudvalevő nyomorúság és fájdalom hatását nyugodtabban tűri, mint a jövő bizonytalanságát, mely a mult néhány kellemes percét némi kárpótulás tekinteti a sors csapásai ellenében; mely az emult viharok után felderülő kék égboltozatra s az onnan ragyogó nap sugarára tekintve, e hatás alatt mégis többre becsüli a szemléltető jelent mint a Sais fátylával borított jövőndőt.

„Nem kérd s nem vár az idő, sebes rohanással haladván felettünk” — mondja Kólesey. Ha csak a napok óráit és perceit vesszük fel, — tartamuk szerint egyiket épen oly hosszúnak találjuk, mint a másikat, mely alatt közönséges erővel, egyszerű munkával a mindennapi teendőket egyenlő eredménnyel lehet elvégezni. De vannak évek, midőn egy nemzet évtizedek, talán egy század munkáját végzi óriási erővel, — s vannak évek, — fájdalom, ilyen a legtöbb — melyek alatt annyit munkáltunk, oly sokat teszünk helytelenül, hogy szellemi és anyagi károsodásunk értéke majdnem pótolhatlan veszteség számba megy.

melyeken idáig jött, még azon éjjelen tovább indított Gyulafehérvárra, hol ellettek szállásolva és tisztességes ellátásban részesültek.

Igy mentettek meg a császári katonák Euyed romjai közül, 70—80 fuvaron 6—7 száz szerencsétlen enyedi embert. A Farkas-pataki kolónia erről a mentésről sem szerezhetett magának tudomást*)

* * *

A Perczy által vezetett mentőcsapat Euyeden. Ütközete az Akszentye táborával Felvincz mellett 1849. január 17-én.

Mielőtt a Tordáról január 16-án Euyedre jött második magyar mentőcsapat utjának ősmertetére történék át, az események folyamán könnyebb megérthetése szempontjából szükségesnek tartom olvasóimat egy nevezet: körülménnyel megismertetni, mely az Euyeden és környékén 1849. január első felében lefolyt nagy drámával kapcsolatban áll.

Ez pedig a következő:

Tudjuk hogy a Cincsnál 1848. december 19-én keményen megvert osztrák hadsereg visszavonultában két részre vált. A nagyobbik rész Jablonszky és Urbán vezetése alatt Szamosujvár felé s onnan Bethlónnek hátrált, a kisebb rész Vardener tábornok vezetése alatt Tordán és Euyeden keresztül a gyulafehérvári vár közelébe vonult vissza s Oráza, Karácsonfalva és Berve községben pihente ki a csucsi vereség és a teljes rendtelenségben történt visszavonulás farsadalmait.

Azt is tudjuk, hogy Bem tábornok Jablonszky és Urbán üldözésére indult, Czecc ezredet pedig mintegy 2500 emberével Tordára rendelte, hogy a Gyulafehérvár felé hátrált császáriakat sakkban tartsa.

*) Szentannak, név szerint Besenyei Pál, Muzsni István és Brassai Zsigmondné összhangzó elbeszélésoik alapján.

TÁRCZA.

Emlékezés Nagyenyed pusztulására.

(1849. január 8.)

Szilágyi Farkastól.

(Folytatás.)

Hóhér! Gyilkos! Te ölted meg atyámat. Te gyilkoltad meg férjemet, testvéreimet. Átkozott légy hóhér, te emberi szörny! Bűntessen meg az igazságos Isten véghez vitt bűneidhez méltóan! Ilven és ezekhez hasonló kifakadások hangzottak az elkésereedett tömeg ajkairól minden oldalról, mely kifakadások közé szivrepesztő sikoltozások és fájdalmas zokogások vegyültek.

A vezető tiszt ezen idegrázó zaj hallatára kezeit hátra téve, pár percig merőn és szóltalan állott, azután az ötte álló Grózához így szólt: „én hóhérnak feyvertársa nem vagyok” ezzel intett katonáinak, hogy ezen szemtelen embert csipjék nyakon, mi azonnal meg is történt.

Gróza magas, erőteljes férfi volt, fejről dus, szőke hajlítottok lógtak alá. A katonák, s mint a gyalázatos ember nyaka körül tapogatóznak, észre veszik, hogy a hajlítottok közé apró csomagocskák vannak rejtve. Ezeket közelebről vizsgálat alá véve rájönnek, hogy Isztráti a rablott aranyok egy részét keskeny zacskócskába pakolva, hajához, nyakához erősítve dus hajszata alá rejtette.

Az aranyokkal telt csomagocskákat a katonák, a tömeg gunyakozása között, gyöngöcnek teljességgel nem nevezhető eljárással a Gróza fejről, nyakáról leszedgettik. Ezután a vitéz kapitányt amugy istenigazába meg egyengetik, kezeit hátra kötözik s őt érdeme szerint illetéknépen megisztilve, maguk előtt ntnak indítják.

Grózának az illetén megtiszteltetés és utazás nem igen tetszett s ennek szóval, vagy más módon olykor-olykor jelét adta, ilyenkor a katonák mindannyiszor puszkájok ágát hozták ériutkezésbe a Gróza Isztrityi testével.

Igy megkötözve vitték ezen átkos emlékü embert Tövisen keresztül Gyulafehérvárra, hol mint rablógylkost börtönbe zárták ugyan, de kevés idő múlva szabadon bocsátották.

Mikor a menekülők tömege az Euyedre küldött osztrák katonák fedzete alatt Csombordra érkezett, Schwarzzenaúk ép indulandók voltak M-Lapádra.

A katonaság a csombordiakat puskatusával kényszerítette, hogy az enyedi menekülőknek Tövisre saállítására végezt fuvarokat állítsanak elő. Elő is állott a faluból minden fuvar, de annyian voltak a menekülők, hogy az előállított szánokra alig fele fért fel, a többi gyalog kíséerte a katonai fedezet alatt megindult szomorú menetet.

M-Szentkirályt is fegyverrel kényszerítették a lakosokat a katonák, hogy a menekülők tovább szállítása végett fogataikkal elő álljanak.

Ezen községben végre szánfogatokra telepedett fel a mintegy 6—7 száz főre tehető egész menekülő tömeg s folytatták utjokat Tövis felé.

Az úton a M-Lapád felé még akkor is nagy tömegben vonuló fegyveres oláhok és a katonai kényszerrel előállított fuvarosok nem egyszer akarták a menekülők tömegét megrohanni s csak a fedezetekre rendelt néhány gyalog császári katona erőlyes fellépése mentette meg őket a lemészárolatástól, kik szuronylyal és puskággal ütötték, ütték vissza mindannyiszor a bosszuszus és vérszomjas támadókat.

Végre az nap este megérkeztek Tövisre. Itt Tövmöstől mindenik menekülő fejünként 4 ezüst huszast kapott.

Tövisen már nem lehetett őket miud elszállásolni, ép azért a menekülők egy része, ugyanazon fuvarokon,

Nemzetünkben kétségkívül sok munkaerő, sok szellemi képesség és sok nemes becsvágy van. Tud alkotni szépet és nagyot s fogékony minden szépre, jóra. Országos példák s kis községek kis társadalmának tényei egyaránt bizonyítják ezt. De mindenütt, a hol eredményt látunk, úgy találjuk, hogy ezt csak néhány, kis számú társaság, sokszor csak egy két ember buzgalma hozta létre, mely ha megszünt mozgatni a tömeget, hiába várjuk, hogy az magától állandóan teljesítse feladatait s céltudatosan, a kezdet buzgalma mért fokozatosság-gal haladjon előre. Mint a gyorsan kimerülő, határozatlan természetű ember felugrik, szalad néhány lépést a tetszetős cél felé s aztán kifárad, megretten az ismeretlen akadályok előtt, hosszasan nyugszik, mialatt eszméi sokszor más irányt vesznek s más munkához készítenek, úgy vagyunk mi: a nagy társadalom, a legtöbb kérdés-sel. A közigazgatás, az igazságügy, egyebek közt pl. a polgári házasság kérdéseiben s a közgazdasági téren már számos esetben találkozunk ez előtt is, a lefolyó évben is a vázolt jelenséggel.

Bizonyára volt sok és nagy veszteségünk az elmuló évben; de valamennyit könnyebben tűrhetők, ha nemzetünk teremtő és fejlesztő erejét általánosságban olyan emelkedésben levőnek találjuk volna, mely bizonyítsa, hogy a hazafias közszellem s a nemes jogérzet nemesak időszakonként, egyes sensatioos kérdésekben, hanem állandóan, hanyatlás nélkül hatja át a magyar társadalmat. S ha van fájó érzés, melylyel bezárjuk ez év nagy szám-adását, arra, az egyéni veszteségeken kívül legfőbb befolyással e körülmény lehet. Adjon Isten jobb jövődöt hazánknak, mindnyájunknak!

A szegény tanulók örömnépe Enyeden.

„A szegény tanulókat segélyző kör“ karácsonfával összekötött ruha kiosztási szokott évi ünnepélyét folyó december hó 21-én tartotta meg az új város háza díszes termében, melyet a nemes ügy iránt melegen érdeklődő intelligens közönség a szorongásig megtöltött.

Jól esett a kör tagjai mellett, mint az ügy iránt melegen érdeklődőket ott látunk: mélt. br. Kemény Gyulánét, br. Kemény Annát, kir. főmérnök Nádori Vilmosnét, rokona Rayhald Rózsikát, Garda József theol. professzornét, Mecsér József kir. fegyintézet-i igazgatónét, testvére Lázár Ilonát, Zeyk Dániel orsz. képviselőt, Zeyk Károly orsz. képviselőt, id. Gáspár János tanfelügyelőt, Kovács Gyula polgármestert, Nádori Vilmos kir. főmérnököt sat.

Az egyszerű, de lélekemelő ünnepélyt a polgári leányiskola növendékei nyitották meg Borsai Samu énekantár vezetésével alatt egy szép, jól betanult és ügyesen előadott dallal.

A leány növendékek dalának elhangzása után a kör elnöke Szilágyi Farkas ekép szólott a közönséghez: Milyen tisztelt közönség!

Jótevény körünknek ilyen ruhakiosztási ünnepélye alkalmával már hatodikszor van szerencsém e helyről szólni.

Már hat éve, hogy a „szegény tanulókat segélyző kör“ elnevezése és öz. Zeyk Károlyné ő méltósága véd-nöksége alatt városunkban működő eme jótevény egye-

sület, szegény tanulóink irányában a jó cselekedet keresz-tényi munkásságát gyakorolja.

Fájdalom! Körünknek ezen hat éven végigvonuló tevékenysége arról győzött meg, hogyha egy ilyen czélú egyesület városunkban nem léteznék, létre kellene hoznunk mulhatatlanul, ha nem akarjuk, hogy iskolába járó tan-kötelezettjeink egy jelentékeny része, a téli hónapok folytán a tanulhatás áldásától megfosztva maradjon.

A hovatovább mind nyomasztóbbá váló életviszonyok kicsinyeink közül mindig többet és többet üznek jótevény körünk gondoskodásának szárnyai alá.

Mindig többen és többen vannak tanulóink közül, kik a dermesztő téli időben, félig meztelen lábakkal, védképen elrongyolt ruhadarabokkal testökön, könnyelt szemekkel esdenek segélyezésért!

És kérdem tehet-e valami az életben fájdalmasabb benyomást az emberi, főleg a szülői szívre, mint mikor ártatlan gyermekeket látunk az őik szép életkorukban a nélkülözés miatt sirni és segélyért esdekelni?

Egy művelt társadalomnak nem szabad engednie, hogy avagy csak egyben is kicsinyeink közül a szellemi erők kiképződése, elhárítható akadály által gátolva legyen már csak azért sem szabad ezt engednie, mert nem tud-juk közülök melyikben rejlenek a szellemi erőknél ama csirái, melyek, ha kifejlődhetnek, nagy mértékben hasz-nosíthatják magukat a haza, a társadalom és anyaszent-egyház javára.

Dávid a koronás király és prófeta Zsidóország egy-kori legnagyobb királya egyszerű pásztorlakban született onnan emelkedett fényes királyi trónra, szerzett hazájá-nak ragyogó dicsőséget, írta azokat a gyönyörű zsoltáro-kat, melyek ma is zengenek a keresztyének millióinak ajkain szent áhitatot ébresztvén a vallásos kedély világában.

Még az okatlan állatok is könyörületet éreznek gyámoltalan kicsinyeink irányában, mennyivel inkább kötelessége ez az Isten képére teremtett embernek, kit á menyői atya a segélyezésnek eszközeivel oly bő mér-tékben ajándékozott meg.

Jótevény körünk ezen már késő estéjére hanyatlott esztendő folytán is kitartással igyekezett maga elibe tűzött nemes feladatának eleget tenni.

Kért, zörgetett a nélkülözö gyermekek érdekében. És zörgetésünkre megnyiták a szívek könyörületének ajtajai; Kéréseink csak kevesek által lettek a közöny der-mesztő hidegségével elutasítva.

Társalmonk java része ez évben sem tagadta meg filléreit a ruhátlan tanuló gyermekektől.

A kérés és zörgetés mellett a hasznost egyesítette az élvezetessel.

Nyilvános mulatságokat rendezett a czél javára. A kör nótájai ez alkalommal is saját kezökkel várták meg a leánytanulók közt kiosztandó ruhadarabokat elsőtől az utolsóig.

Tévedni emberi dolog.

Körünk is tévedhetett a segélyezendők kiválasztá-sában, de azt megnyugvással mondhatjuk, hogy a segély-ezésre ajánlottak nagy számából a leggondosabb körülte-kintéssel választottuk ki azon 80—90 gyermeket, kik a társadalom segélyezésére első sorban rávannak utalva.

Szomoruan tapasztalja körünk, hogy segélyezését nem nyújthatja oly kiterjedésben, minőben nyujtani óhaj-

taná s a szűkeg követeli.

Sőt az a szomorú sejtélem él lelkemben, hogy azon esetben, ha ezen ügy terhe tisztán csak társadalmonk vállain hagyatik jövőre is, mint ez ideig hagyattot; ha a testületek is nem sietnek anyagi és erkölcsi támoga-tásokkal segélyünkre, körünk jövőre segélyzését szűkebb körre leend kénytelen szorítani, mert társadalmonk egye-seinek nemes áldozatkészsége hovatovább mindig több oldalról vétetvén igénybe, jótevény czélok támogatására szánt filléreiből, egyik-másik czéltól legjobb akarata da-czára meg kell vonnia valamit, hogy juttathasson más, újabb meg újabb czélok támogatására is, melyek akár-hányszor követelőleg lépnek fel vele szemben.

Körünk évi működéséről, vagyoni állásáról, az ez alkalommal nyujtandó segély mérvéről a szükséges fel-világosítást a titkári jelentés fogja megadni.

Ezek előre bocsátása után körünket a mélyen tisztelt közönség kegyes jóindulatába és nagybecsű támogatásába ajánlva továbbra is, az ünnepélyt ezennel megnyitom.

Az elnöki megnyitó elhangzása után utolj a pol-gári leányiskola növendékei énekeltek.

Ezt követte a kör évi működését ismertető titkári jelentés, melyet Szabó Jenő titkár olvasott fel . . .

A titkári jelentés szerint a kör ez alkalommal fel-ruházott egészen új ruhadarabokkal, vallás és nemzetiségre tekintet nélkül 83 tanuló, a kiosztott ruhadarabok értéke a 350 frtot meghaladja. Az évi bevétel a kiadást csak részben fedezi, de remélhető, hogy a bevétel és kiadás között mutatkozó különbözet rövid idő multával elfog enyészni, mert a kegyadományok még folyamatban vannak és mert a kör fillérestélyek és az 1891-ik évi farsang folyamán egy gyermekbál megtartását határozta el.

A kör alaptökeje a 700 frtot megközelíti.

A titkári jelentés után és a ruhadarabok kiosztása előtt, a polgári leányiskola növendékei még egy igen szép dalt énekeltek.

A ruhadarabok és ajándéktárgyak kiosztása véget ért. Gáspár János tanfelügyelő mondott a lelkesült-ség hangján köszönetet a körnek fáradozatlan működéséért.

A magyar tanügy eme derék nesztora köszönő és buzdító szavainak elhangzása után N.-Enyed város in-telligens női közönsége által rendezett eme szép ünne-pély véget ért.

Egy jelenvolt.

Irodalom.

— **Melyik lapra fizessünk elő?** Most kell eldön-teni ezt a kérdést, itt az új esztendő. Gazdag tartal-mánál, nagy terjedelménél fogva aránylag a legolcsóbb magyar lap az „Egyetértés“, a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lép. Ez a magyar olvasó közönség lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága, alaposága és sokasága, rovatsinak változatossága, kitü-nősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették az „Egyetértés“-t népszerűvé. A parlamenti tárgyalások-ról a legrészletesebb s e mellett tárgyilagos hű tudósítást egygyűl az „Egyetértés“ közöl. Közgazdasági rovata el-ismert régi szaktekintélynek örvend. A magyar kereske-dő s gazda közönség nem szorul többé idegegyes nyelvű lapra, mert az „Egyetértés“ kereskedelmi s tőzsdei tu-dósításainak bőségével, alaposágával ma már nem is

Czeec seregének Tordán léte nagy szála volt a Gyulaféhvár közelében táborozó császári katonaság szemében.

Ez okon, miután magát valamennyire kipihente, azt forgatta elméjében, hogy a felkelő oláhok támogatá-sával Tordát megrohanja s Czeec táborát onnan kiverje s ha ez sikerül, Kolozsvárt Bem háta megott vissza vegye.

Nagyon való, hogy ezen hadi tervbe Nagyenyed elpusztítása is bele volt véve, részint azért, hogy az oláh-ság Enyed ellen táplált bosszu vágyának, ezen szeren-csétlen város feladásában szabad kielégítést engedve, ez által ragaszkodását az osztrák hadsereghez még szoro-sabbra fűzze s az együtt működéshez a lelkesedést ben-nünk fokozza, részint azért, hogy egy Torda előtt tör-ténhető újabb veresége esetében az utánuk nyomuló Czeec serege Enyeden támpontot ne találhasson.

Megengeden, hogy Enyed szomorú sorsa nem Gyulaféhvár környékén, hanem Szebenben dőlt el, de ez mit sem változtat a körülmények által nagyon is indo-kolt ama gyanun, hogy Enyednek az oláhok által tör-tént felprédálása az Erdélyben akkor működésben levő osztrák katonai főhadvezénylőnek ha talán nem is egyenes utasítására, de tudtával akaratával és beleegyezésével történt.

Tény, hogy miután Enyed elpusztítása megtörtént, de csak ezután, a Gyulaféhvár környékén széteszolyva volt osztrák sereg rész, az a rész, mely Vardener tá-bornok vezénylete alatt vonult vissza Csucsátói Kolozsvár, Torda és Enyeden keresztül, utolj visszatért nem ugyan Enyedre, mert Enyed ekkor már csak romhalmaz volt, hanem visszatért Enyed közvetlen közelébe t. i. M.-La-pádra, Csombordra és M.-Bagóba.

Ekkor tehát már nem félt attól, hogy Czeec utána nyomul és üldözöbe veszi.

Ettől akkor nemcsak hogy nem félt, sőt kétségte-len dolog, hogy ellene fegyvertársával, a felkelő oláhok-kal támadást tervezett, s hogy ezen tervét keresztül nem vihette, az nem rajta, hanem azon mult, hogy Bem tá-bornok január 13-án kardcsapás nélkül bevonult Maro-rsvásárhelyre, minek megtörténte után véglegesen állott az Erdélyben székelő császári katonai általános commando előtt, hogy Bem czélja Nagyszében megtámadása és el-foglalása.

De folytassuk az események elbeszélését.

Az az osztrák hadosztály, mely január 13-án este felé és 14-én reggel érkezett Csombordra, s melyet mint látok a Károly Ferdinand ezred egy százada, a Turezky ezred egy százada, a Bianchy ezred egy százada, a Szé-kely gyalog határőr ezred két százada, továbbá egy szá-zad svalizer és egy század lovas határőr, együtt körül-belől 1600—2000 ember alkotott megfelelő ágyukkal és másnemű hadi felszerelvényekkel, a nyugalmából szol-gálatra felhívott öreg Schwarzenau ezredes vezetése alatt*) január 14-én délután, M.-Bagóba, M.-Lapádra vonult át s csak a kisebb része maradt Lozenauval együtt a 15-re viradó éjre Csombordon.

Schwarzenau M.-Lapádon László Márton akkori m.-lapádi ref. paphoz szállott, Szuinyi és a többi tisztek pedig Sala Mózes ref. kántortanító és a jobb módú pa-raszt gazdák lakásaikban vonták meg magukat.

Akszentye Enyedről kivont táborával ekkor már Marosujvár környékén volt, hol a hegyeken hatalmas tá-bortüzek égtek s égő lármafák jelezték a táborvonalát. M.-ujvár, M.-Csasztre, Osongva, Szilvás, Háperton, Mik-

lóslaka gyurva voltak oláhokkal. E mellett a közel ha-vasokról, a Marosvölgyről és a Küküllő mentéről folyton özönlöttek az újabb oláh csapatok ezen tábor erősítésére, melynek létszáma január 15-én a 20 ezert biztosan megközelítette. A január 14-én és 15-re viradó éjjelen M.-Lapádon történeteket László József enyedi birtokos, szemtanu ekép beszéli el:

En 1849. január 14-én édes atyám László Márton ref. pap házában voltam M.-Lapádon.

Említett napon, délidő után nagy dobpergés. trom-bitaszó verte fel a lakosokat nyugalmukból.

Siettünk ki az utcára s láttuk, hogy Csombord felől jelentékeny számú császári gyalog és lovas katonaság vonul be a faluba, lehetett mintegy 8—9 száz gya-logos és 300 lovas. A csapatot négy ágyu s néhány tár-szeker követte.

Ezen katonáktól hallottuk, hogy a hadosztály egy része Csombordon és M.-Bagóban maradt éjjeli szálláson, minthogy Lapádon nem lehetett volna ezeket is elszállá-solni. Sbhvaczenau atyám lakásába szállott.

En az öreg ezredest a mint megláttam, azonnal megismertem. Ugyanis enyedi tanuló koromban számta-lanszor láttam őt Enyeden, hol évek során lakott, mint az ezen városban állomásozott schvalizer ezredtörzs és század parancsnoka.

(Folyt. követ.)

Vardener tábornok a csucsal ütököt után szélhűlés miatt szolgálatképtelenné lett.

versen
gazda
szüksé
regény
gényt
kötetn
jeleseb
az „Eg
világ t
zessen
egy h
frt. Az
— Ke
számot
mentre

nak
hoszsz
sabb
kereszt
előtt m
kintüte
megha

táblai
jegyző
Tiszte
letes é
emléke
tünemé
lásnak
ember
mint ő
enyedi
főljegy
studio
ből, jog
dica
virtus
laedat.
disserta
(C. Pog
sich de
forgatás
getni,
közül
Schiller
mekéin
tel) hál
áldást
tos adh

iránti je
Bertalan
ügyész,
szalgabi
tárgyalá
galma é
testületi
kolai és
ajánlotta
radó va
tekintet
ügyet jó

aljárásbi
nyját“
jól kiosz
Dániel I
Schieszl
Schieszl
közre,
játékukk
nek jelen
ottani tá
a műkd
került e

Az
volt, mel
gyobb h
Igazi alfo
de olyan
ha a léle
aligha ne

versenyezhet más lap. A kereskedő, az iparos s mezőgazda megtalálja mindazt az „Egyetértés“-ben, a mire szüksége van. Változatosan szerkesztett tárczában annyi regényolvasmányt ad, mint egy lap sem. Két-három regényt közöl egyszerre, úgy, hogy egy év alatt 30-40 kötetnyi regényt, részint eredetit, részint a külföldi legjelesebb termékeket jó magyarságu fordításban kapnak az „Egyetértés“ olvasói. A ki olvasni valót keres, és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizesse elő az „Egyetértés“-re, a melynek előfizetési ára egy óra 1 frt 80 kr. 1/4-ed évre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés“ kiadóhivatalába — Kecskeméti-utca 6 szám — küldendők. Mutatványszámot a kiadóhivatal kívánatra egy hétig ingyen és bérmentve küld.

VEGYES HIREK.

— **Kitüntetés.** Ő Felső, Miksa Miklósnak vármegyénk nyugálombá vonult főpénztárnokának hosszú és hű szolgálatai elismerésül, legmagasabb elhatározásával a Ferencz József rend lovagkeresztjét adományozta. A vármegye régi, már 1848. előtt megyei hivatal viselt tisztviselőjét méltán érte a kitüntetés s mi csak sajnálni tudjuk, hogy a 80. élet meghaladott korban jövő elismerés betegesen talált.

— **Idősb Pogany Károly,** nyugalmazott királyi táblai bíró, (e uapokban gyámfiának, Török Bertalan főjegyzőnek vendége) f. hó 27-én tölti be hetvennyolcadik évét. Tisztelői, lekötözöttjei, többen atyjuktól örökölt, kegyeletes érzéssel keresik föl a derült kedélyű, bámulatos emlékező tehetségű ifju aggot áldáskívánataikkal. Ritka tümemény, hogy valaki egész életét oly teljesen a tanulásnak, s e mellett az önzetlen, tevékeny és gyöngéd ember szeretetnek, környezete boldogításának szentelje, mint ő. Mint tanuló, annak idejében büszkesége volt az enyedi kollégiumnak. A kollégium eforusi könyvében följegyezve találjuk 1827-ről: Praemio ornatus est pro studio Horatii Carolus Pogany poseos cultor. — 1832-ből, jogász korából: Praemium pro dissertatione iuridica . . . obtinuit scriptor (Car. Pogany) sub symbolo: virtus dictat, ut honeste quisque vivat et alterum non laedat. — 1834-ből, theologus korából: Praemium pro dissertatione (De inspiratione divina) obtinuit scriptor (C. Pogany) sub symbolo: In seinen Göttern mahlet sich der Mensch. — Ma is a tanulásban, a remekírók forgatásában, kikből bámulatos pontossággal szeret idézgetni, leli egyik legnagyobb gyönyörűségét. A régiek közül Horatius és Tacitus, az újak közül Lessing és Schiller a kedvencei. Másik gyönyörűsége fogadott gyermekeinek (hetet nevelt föl odaadó gondallal és szeretettel) halála és ragaszkodása iránta. Isten áldása reá, hogy áldást árasztasson maga körül az ifju öreg — ad multos adhuc annos!

— **A tövisi volt határőrök** vagyona felosztása iránti javaslat tétele vármegyénk főispánja által Török Bertalan m. főjegyző elnökele alatt Müller Mihály t. főügyész, Horváth Miklós főszámvévo és Szász József főszalgabiróból alakított bizottság f. hó 22-én egy napi tárgyalás után, a testületi tagok elismerésre méltó buzgalma és egyetértése folytán, szép eredményt ért el. A testületi tagok ugyanis 20.000 frtos alapítványt tettek iskolai és ösztöndíj alapra és 2950 frt. értékű kötvényt ajánlottak fel községház alapra. A 79000 frtból megmaradó vagyon pedig 26 család között felosztandó lesz. E tekintetben a kiküldött bizottság ajánlólag terjeszti fel az ügyet jóváhagyás végett.

— **A balázsfalvi műkedvelők** Török Bálint kir. aljárásbíró rendezőségével f. hó 21-én „Nézd meg az anyját“ és „A másé“ című vígjátékokat adták elő. A jól kiosztott szerepekben Tornyai Lajosné, Pallos Veronka, Dániel Istvánné, Mendl Gizella, Thát Ilona és Giza, Schieszl Károlyné, Török Bálint, ifj. Dániel Mihály, Schieszl Viktor, Hencze Imre, Mendl Jakab működtek közre, — igen kedves estét szereztek teljesen kielégítő játékkal a szép számban összegyűlt közönségnek melynek jelentékeny részét román urhölgyek tették, mi az ottani társadalmi élet örvedetes jelenségül regisztrálunk a műkedvelői társulat alapja javára is jövedelmezőleg sikerült e táncszal végzett előadás.

CSARNOK.

A nyolczvanegyedik.

— Egy vén lump elbeszélése —

Az a szél, mely akkor fujt, nem aféle novellai szél volt, mely sir, üvölt, ordít, zokog vagy nyöszörög, és nagyobb hatás kedvéért néha a kriptajátékokat csapkodja. Igazi alföldi szél volt az. Akármiféle bolond lyukból fujt de olyan erővel hordta a hideget az országúton, hogy ha a lélek jobban meg nem kapaszkodik bennem, hát aligha nem kifujja belőlem!

Megmondom őszintén, hogy rongyos ruhában voltam ha elől fogtam össze, akkor a hátamon tánczolt valami megőrült jegesmedvének a szelleme, ha pedig hátul fogtam össze, akkor meg elől csikarta a mellemet.

Eszembe jutott, hogy szeles időben jó belebujni a hóba.

Még az apától hallottam ezt mesélni. Ők egyszer vadászat alkalmával sülyedtek bele valami hármán. És olyan jól érezték ott magukat, hogy még el is aludtak.

Nem sokáig kellett keresgélnem, hogy egy mély hófuvatagot találjak.

Beleugrottam a közepébe, és meglehetősen gyorsan szálltam alá benne, körülbelül két ember hosszúság.

Odabenn azután úgy találtam, hogy szél ugyan nem fuj, de sétálgatni sem igen lehet; valami nagy meleg sincsen, mert a hó a czombomhoz ragadt, és édes apámék kétségén kívül érezték olyan jól magukat hasonló helyzetökben, mert volt náluk egy tarisnya szalona és pogácsa és ezenkívül tele kulaes.

Harmadszor delett ekkor a nap az ég közepén a nélkül, hogy engem enni látott volna.

Amint ott ültem a hólyukban, lassankint ugy éreztem mintha valami puha ólomköpenyeg borulna ream.

Zsibbadni kezdett minden tagom.

Azt hittem el fogok aludni.

De nem aludtam el.

A szemeim nyitva maradtak, csak a testemet szállotta meg valami súlyos bágyadság.

Ekkor ugy tetszett mintha a hó világos vérszínűvé változott volna és valami ismeretlen helyről jövő csodálatos halk zenét hallanék.

Valami sajtáságos, szivig ereszkedő ünnepléses zene volt az. Nem is zene tulajdonképen, csak valami egyenletesen hullámzó zeneszerű hangoknak a haldoklása: mintha a föld lélekzett volna; mintha valami óriási tengeri csiga bugott volna a fölemben.

Ébredj! ébredj! — sugta az a láthatatlan szellem, amely az agyvelő közepén ül és kormányozza a testet: — ébredj: ez a halál muzsikája!

Főlemelkedtem és föleltem.

Harangoztak.

Vesékgig reszkető hangok repültek a levegőben. Megismertem a harang szavát. Az én falum harangja volt az!

Nem akarok könyekre fakadni, mert utálok a sirást de azt mondhatom, hogy sem Beethoven, sem Wagner, sem Liszt, sem Mayerbeer nem tudtak volna ugy beleharangozni a szivem közepébe, mint az öreg Szapora az én falum harangjával.

Tíz éve mult akkor, hogy nem voltam otthon. Mit is keresem volna ott: az apám a galléromnál fogva dobott ki az ajtón.

Az igaz, hogy volt is oka reá: nyolczvan ökrének az árát vittem el, mikor megszöktem Fekete Fánival. Az szép eset volt, még tán most is emlegetik odahaza. Fekete Fáni haza jött egyszer látogatába az anyjához. Mint paraszt leány ment el és mint uri kisasszony jött haza. Az utczán találkoztam vele. Megszólított, hogy látogassam meg este, mikor már besötétedik. Másnap azzal állítottam az apám elé, hogy Fekete Fánit el akarom venni feleségül. Az apám először tréfának vette a dolgot és nevetett, azután meg nagyon is komolyan nézte és káromkodott. Nem erőltettem tovább: magamhoz vettem a nyolczvan ökr-árát és Fekete Fánit és hirt sem adtam magamról három hónapig.

A harmadik hónap végén elfogyott a nyolczvanadik ökr ára is. Fekete Fáni pedig elszökött egy báróval. Én szépen haza ballagtam, mintha mi sem történt volna. Nohát akkor dobott ki az apám. Azt mondta, hogy ha már nyolczvan ökre oda van, pusztuljon a nyolczvanegyedik is.

Igazta volt. Tíz évig jártam-keltem e világon. Tíz év mulva lerongyolódva, az éhségtől és hidegtől korbácsolva érkeztem vissza a falumba.

Most először támadt az a gondolatom, hogy bocsánatot kérek az apámtól és leteszem a nyomorúságomat a küszöböre.

Vajjon él-e még? Enyhült e benne az a kegyetlen szigor! Szegény beteg anyám vajjon föllábadt-e vagy átment a temetőbe.

Lenn a völgyben már éj volt. Vajjon mire harangoztak? Bizonyosan éjféli misére.

No lám . . . épen karácsonra visz haza az ördög.

A házak ablakain vörös fény ömlött a havas utcákra. Megösmertem a mi házunkat. Annak az ablakai voltak a legnagyobbak.

Minden erőmet összeszedve vánszorogtam lefelé. Kemény éles szél fagyasztotta ropogásra a havat, a mely homályos siket fehérséggel terült el aa egész földön.

Mire elértem az első házat, a szél féktelen téli viharra hatalmasodott. Ordítva csapott le a földre és széjjel szurta helyenkiat a kemény térdig érő hóréteget.

Az utcákon sehol egy lelket nem láttam. A bakter kétségén kívül durákat játszik ilyenkor dióra; tudja, hogy

a mi falunkban télyihar idején a tolvajok együtt durákoznak a becsületes emberekkel.

De hallgattak akkor még a kutyák is.

Ahogy ellopodztam a házak előt, mindenütt megismertem az alakokat. A függönytelen ablakokon át jól lehetett látni, milyen örömben vigadva tölti minden csalás a szent éjjet.

A terített asztalok láttára valóságos farkas dühvé fokozódott bennem az éhség. A mint benéztem a Nagy Pálék ablakán, éhkinomban beleharaptam a léczkerítés végébe és letörttem abból a fogammal egy darabot.

A halálverejték fagyát éreztem már a homlokomon mikor a mi házunk elé értem.

A toronyban akkor harangoztak másodikar az éjféli misére.

Mint egy árnyék lapultam a kapufélfához. Lázasan égő szemekkel kerestem egy arezot, a melyre emlékezni imádsád volt nekem.

Az anyámat kerestem, az édes anyámat, a kinek a szava esdhet engem csupán vissza az apám kegyelmébe.

De nem tudtam kivenni senkit. Az utcai szobába csak a belső szobából ereszkedett át a világosság.

Be kellett mennem az udvarra.

A fürgeteg haragosan vágta be utánam a kiskapu ajtaját, úgy hogy megrettenve siettem fére az udvar sarkába.

De nem jött ki senki.

Az ablakot szürke jégvirág tette átláthatatlaná. Csupán egy keskeny kis helyen nézhettem be.

Dusan felhalmozott asztal körül ültek ott sokan.

Néhány ismerős, a többi idegen.

Csak ennyit vehettem ki addig, mig az ablakra fagyó leheletem a kis rést betakarta.

Miféle idegenek lehetnek az apám házában? Ezen tündöttem ott egy perczig. Azonban csakhamar más irányt adott a gondolataimnak a hideg és az éhség.

Nem zörgetek, nem, — gondoltam. — Utoljára is lehet, hogy másé már a ház. És ha az apámé is, miféle botrány lenne, ha közéjük állitanék.

Épen szalomba illő alak vagyok.

Az ablak jégtakaróján egy árnyék jelent meg. Majd roppanást hallottam s töpán áthangzó szavakat:

— Legyen neki is karácsonya!

Az ablak kinyitott. Valaki egy kutyanevet kiáltott és egy nagy sonkacsontot röpített ki az udvarra.

Az udvar sarkán levő kutyaházból egy nagy komondor rohant elő.

Egyzzerre ugrottam vele a sonkacsonthoz.

Ő fogai között tartotta, én a kezeimmel.

És megindult az elkeseredett küzdelem. Minden erőmet összeszedve csavargattam jobbra-balra a csontot, de az átkozott fenevad nem bocsátotta el: nyiholva, dühösen vigyorogva küzdött velem; forró lehelete szintén égette kezemet; ugrált, rángatott, előre-hátra és szintén süvöltött dühében.

Igy értünk a kutyáig.

Ott hozzászorítottam a fejét a deszkaszélhez.

Erre elbocsátotta a csontot és fájdalmasan vonyitva futott el.

Én behuzódtam a meleg kutyáolba a puha szalma közé és két marokra kapva az illatos sonkacsontot, oly mohó gyönyörrel faltam bele, hogy a könnyeim kicsordultak az élvezettől . . .

Oh az szép óra volt. A kutyáolban levő szalma között oly fenséges kéjjel nyújtózkodtam el, mint egy Isten.

Azonban az éjféli misére hangzott a harangszó. Szemeim önkénytelenül is az ablak felé fordultak. Láttam miként olvad le róla lassankint a jégtakaró.

Odadobtam a csontot a vonyító ebnek és odalopodztam ujra az ablakhoz.

Egy idegen család döszölt odabenn, ételben-italban a mi butoraink között. Ott volt köztük az apám. Részegen, az élvezetektől tüzvörös arccal ordított nótát, a mihez szilaj kedvvel kontráztak a többiek s a bachusi korusból élesen kimagaslott egy nőnek a hangja, a ki háttal felém fordulva, az apám ölében ült.

— Ki lehet ez a nő? kérdeztem a dühtől megreszkette.

Akkor fordult vissza, hogy koczinson. Megismertem Fekete Fáni volt.

Én nem tudom miért kacagtam akkor. Ugy kacagtam, mint egy bolond.

Azután beütöttem az öklömmel az egész ablakot és beordítottam:

— Apám! Apám! Te vagy a nyolczvanegyedik.

Gárdonyi.

NYILTEK*)

A regále kötvényekre szóló járadék szelvény utalvány birtokosainak becses figyelmébe ajánlom, hogy már mostantól kezdve 1891. január 1-én esedékes regále kamatszelvevényeket, egyidejűleg esedékes aranyjáradék szelvényeket is, egyszóval minden belföldi papir kamatszelvevényeit mint azt

*) E rovatban közlöttekret nem vállal felelősséget a szerk

eddig, és a decemberi papíráradék szelvényei-
nél is teh'ni szerencsés voltam, díjmentesen levo-
nás nélkül eszközlöm.

Hutflesz Károly,

2-3

Kolozsvárt.

Felelős szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY.

TÖRÖK BERTALAN.

Kiadótulajdonos: WOKÁL JÁNOS.

4) **Ball-Seidenstoffe von 60 kr.** bis fl. 6.3
p. Meter (ca 650 versch. Dessins) — vers. roben- und stück
weise porto- und zollfrei das Fabrik-Depot G. Henneberg (K
N. K. Hofliefer.) Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 kr. Porto

Erdő, bánya és források el-
adásában közvetít és ajánla-
tokat kér

Tolnai Ervin

Gyulafehérvár.

2-10

Hirdetmény

A regáleválság kötvény birtoko-
sait ezennel tisztelettel értesítem, hogy
regáleválság kötvényeit, ugyszintén
az ezekre szóló háromévi kamat-
szelvényekkel ellátva kiadott utalvá-
nyokat, eladás esetén a legmagasabb
árban megveszem.

Hutflesz Károly,

Kolozsvárt

3-3

Hirdetmény!

Van szerencsém a helybeli és vi-
dégi n. é. közönségnek becses tudó-
mására hozni miszerint helyt Tövis
utca 16. házsám alatt levő üzle-
temben, mint a kolozsvári

Sigmond Testvérek-féle

Liszt bizományi-raktárban

mindig kitünő minőségben és legju-
tányosabb napi árak mellett minden
nemű lisztek, dercze és korpa nagy-
ban és kicsinyben kaphatók.

kiváló tisztelettel

Neumann Gézané

Tövis utca 16. szám.

1-3

Sz. 6865-890

Hirdetmény

A gyulafehérvári e. f. kir. törvényszék, mint bányabíró-
ság közlése, hogy Tabakovics János végrehajtást vezetnek az Árpád
bányatársulat végrehajtást szenvedő elleni ügyében 1900 frt és jár-
lékai iránt az árverést elrendelte.

Az árverés feltételei a következők:

I.

Árverés tárgyát képezi az Árpád bányatársulatnak, a bkv.
IV. kötete 67. 68. 265-270. lapján bejegyzett Árpád, Gizella, Ida,
Agnes, Ilona, Irén és Panna védnevi önálló bánya telkei.

II.

Az I. alatti ingatlanok Verespatak községében az előjáróság
épületében leendő eladására két határnap tűztetik ki és pedig az
első 1891. évi január 25-ik napjára, a második pedig 1891. évi
február 28-ik napjára, mindig d. e. 9 órára, oly kijelentéssel,
hogy az első határnapon az ingatlanok csak a becsáron vagy azon
felül, — a második határnapon pedig a becsáron alul is a legtöbbet
igérőnek fognak e'adatni.

III.

Az ingatlanok kikiáltási ára 620 frt vagyis a becsár.

IV.

Árverezni szándékozik — végrehajtató kivételével — kötelesek
a becsár 10%-át vagyis 60 frt bánatpénzt készpénzben, vagy ova-
dékpes értékpapirokban a kikiáltott kezéhez, az árverés alkalmá-
val letenni, — avagy annak a bíróságnál bírói letétbe történt előle-
ges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismerényt átszolgáltatni.

V.

Vásárló köteles a vételért készpénzben 3 egyenlő részletben
és pedig az első részletet az árverés napjától számított 15 nap alatt
a másodikat 30 nap alatt és a harmadikat 45 nap alatt az árverés
napjától számított 6%-os kamatokkal együtt a gyulafehérvári m. kir.
adóhivatalhoz befizetni, a bánatpénz az utolsó részletben lévén be-
számítandó Végrehajtató csak a követelését meghaladó vételár töb-
letet köteles a sorrendi végzés jogerőre váltáig befizetni.

VI.

Az ingatlan utáni adókat és más terheket az árverés napjá-
tól kezdve vásárló köteles hordozni, úgy az átruházási illetéket is.

VII.

Vásárló az árverés jogerőre váltával az ingatlan birtokába
lép, — a tulajdonjogot azonban csak a vételár teljes lefizetésével
nyeri meg, mely esetben annak bkvi bekebelezése hivatalból fog
eszközöltetni.

VIII.

A mennyiben vevő az árverési feltételek bármely pontjának
a kijelölt időben eleget nem tenne, a megvásárolt ingatlan a jelzá-
logos hitelezők bármelyikének vagy az adósnak kérésére, vevő ve-
szélyére és költségére, egyetlen határidő kitűzése mellett újabb beesű
nélkül a becsáron alul is újból elfog arvezetési s a legtöbbet igé-
rőnek elfog adatni s a késedelmes vevő felelős leend ugy peres fe-
leknek, mint a jelzálogos hitelezőknek az általa ígért árt és min-
den kárért.

IX.

A mennyiben a jelzálogos hitelező beleegyezik ennek követe-
lése a vételárba betudható s azt vevő a vételár erejéig a bíróság
utalványozása szerint átvenni köteles.

Az árverés Verespatak község előjárósága irodájába fog meg-
tartatni.

Felhívotnak mindazok, kik habár külön értesítést nem is
vettek, magukat a nyilvánkönyvben bejegyzés által az eladandó in-
gatlanokra jelzálogi jogot nyerteknek vélik, hogy ezt az eladásig
annál bizonyosabban bejelentsek, mivel ellenesetben csak maguknak
tulajdoníthatják, ha a vételár felosztása az ő hírok nélkül fog meg-
történni s ha e miatt a mennyire a vételár kimerítették ki fog-
nak záratni.

Végül felhívotnak mindazon jelzálogos hitelezők, kik nem
ezen bíróság székhelyén vagy ennek közelében laknak, hogy joguk-
nak a vételár felosztása alkalmával megóvása végett ezen bíróság
székhelyén megbízottat rendeljenek s az eladás előtt azoknak nevét
és lakását bejelentsek, mivel ellenesetben azok részére, kik ezen
bejelentést elmulasztják, az ő veszélyükre és költségükre hivatalból
fog képviselő neveztetni, kinek kezéhez a további kézbesítések esz-
közöltetni fognak.

A gyulafehérvári kir. törvényszék bányabíróságának 1890.
szeptember 29-én tartott üléséből.

1-3

Dr. Szöcs Ákos, jegyző.

Zsákó István, elnök.

Sz. 2380-890. j. j. ig.

Arverési hirdetmény.

Az ev. ref. Bethlen-főiskola tulajdonát ké-
pező következő bérlemények u. m.

1. **Nagyenyeden.** a) A „Sisak“ vendéglő
évenkénti 535 frt kikiáltási árral, 6 évre;

b) a várkörűli 17. szám alatti bolthelyiség
évenkénti 60 frt kikiáltási árral, 3 évre;

c) a Bethlen-utca 19. sz. alatti házas telek
évenkénti 25 frt kikiáltási árral, 3 évre.

2. **Henningfalván** az 1137. és 1138. h. r.
sz. a. 9 hold 454 ööl területű rét és 2778/4 és
2778/5. h. r. sz. a. 59 hold 877 ööl területű le-
gelő évenkénti 350 frt kikiáltási árral, 6 évre.

3. **M-Décsén** az ugynevezett „Kétfűsfa“ fo-
gadó helyisége évenkénti 60 frt kikiáltási árral
3 évre, a főiskola jogügyi és jószágigazgatósági
irodájában és pedig az 1. a-c) pont alattiak
1891. évi január 14-én, a 2. és 3. alattiak pedig
1891. január 21-én, mindkét esetben d. e. 11
órákor haszonbérbe fognak adatni. Megjegyzendő,
hogy mindenik bérlemény haszonbéri idejének
kezdete 1891. ápril 24. Megelőzőleg zárt ajánla-
tok is elfogadotnak. Bánatpénz 10%.

Nagyenyed, 1890. december 23-án.

1-3

A jog- és jószágigazgatóság.

Hirdetés.

Néhai Kósa-Reznek István és neje
hagyatéki vagyonához tartozó, Nagyenyeden a
magyarutca végén fekvő emeletes lakház, 1891.
ápril 24-től kezdve bérbe kiadó. Bérleni kívánók-
nak felvilágosítást nyújt alólírott. Megjegyzetetik
hogy a bérletet képező házon szükséges javítások
eszközöltetni fognak.

Cirner J. Josef. zárgondnok.

A Pesti Hirlap 40,000 példányban jelenik meg.

Legelterjedtebb, legkedveltebb és amellelt legolcsóbb magyar napilap.

PESTI HIRLAP

Kormánytól és pártoktól független, demokratikus irányu politikai napilap.

Szabadságvívó és függetlenség minden irányban: ez a jelszó, melyhez hű maradt, immár
12-ik éve, mindig; s hű marad ezentúl is.

Közkezdveltség tekintetében vetélytárs nélkül áll, és kétségtelenül a legbővebb és válto-
zatosabb tartalmu az összes napilapok közt.

Zeneműlétketeket egyedül a „Pesti Hirlap“ ad előfizetőinek.

Összes előfizetőinek karácsonyi ajándékul egy fényesen kiállított

nagy képes naptárt ad 1891. évre.

Mutatványosokat egy levelező-lapon nyilvánított óhajra egy hétig Budapest, Nádor-palca 7. sz.
Előfizetést kezdemi a hó bármely napjától lehet. — Az előfizetési pénzek a „Pesti Hirlap“ kiadóhivatalába küldendők.

Előfizetési árak:

Egész évre 14 frt. | Fél évre 7 frt. | Negyedévre 3 frt 50 kr. | Egy héra 1 frt 20 kr.

Egyes szám ára Budapestén 4 kr., vidéken 5 kr.

Összetevésztések kikérthése végett csakis PESTI Hirlap irandó cím gyanánt.